

CONTEXT

LA MÀ TRENCADE

Ernest Maragall estripa el carnet d'Esquerra Republicana

La primera destrossa de l'Ernest Maragall va ser amb el certificat de Confirmació que havia rebut de mans del Bisbe. No entenia com una família d'esquerres passava per aquell tràngol. L'Ernest s'ha fet gran però segueix sense entendre moltes coses.

Probablement la falla inicial de l'Ernest va ser entrar en política. Ell és un bon home, culte, sorneguer, *bon vivant*, amb cops de geni sí, però els polítics de veritat amaguen els cops de geni fins que poden fer mal de veritat. Què ha fet doncs tot aquests temps en aigües revoltoses? Amargar-se la vida.

La bona fe no és manera d'entrar en política i menys encara dins d'un partit. Els partits són vespers on no només pica la reina sinó qualsevol peó amb fibló. I si la bona fe no és excusa menys encara ho és la ideologia. On aniria a parar un partit sotmès a la seva pròpia ideologia? D'aquests principis bàsics del poder, l'Ernest encara no se n'ha assabentat.

Maragall és incompatible amb les tècniques actuals de propaganda. No sap de banderes falses o veritables, de xarxes contaminades, de negres personatges influents a sou del grup que més pagui, ni de la mentida com a arma. Els cartells de "propaganda"

d'Esquerra, el ninot penjat de Junqueres i les mil trampes per descobrir encara, no entren en l'imaginari de l'Ernest com no hi entraven les baixades de pantalons que els

socialistes tenien com a ritual durant els seus mandats i oposicions. Maragall encara pensa que la pornografia tracta d'homes i dones ensenyant la peça i aparellant-se en primera plana ignorant que la veritable obscenitat està en els despatxos de partits i les reunions de responsables.

Si Maragall volia dedicar-se a la política havia de néixer abans. Quan la situació de fons era potser igual d'injusta i immoral però on la paraula encara tenia el seu valor, on els discursos utilitzaven idees i no insults, quan fins i tot el contrari reconeixia la intel·ligència de l'altre. Una política de barret i faria, de salutacions protocol·làries però maques de veure que ensenyaven al poble les bones formes dels pares de la pàtria. Ara són bandarres.

Per això l'Ernest va començar a estripar carnets i no ha parat fins avui, el dia de la seva retirada. Hi té la mà trencada.

